

Köy Enstitüleri

ISSN: 1304-0227

Üç Ayda Bir Yayınlanır.

Sayı 56 / Temmuz-Aralık 2017

Yönetimden

Bu bültenimizi altı aylık hazırladık. Hem yaz dönemi hem güz dönemi etkinliklerimizin özetini bu bültende bulacaksınız.

Ülke gündemimiz her zamanki gibi çok yoğundu. Bizi özellikle ilgilendiren eğitim ile ilgili değişiklikler ise gündemin baş konusuydu. Eğitimde bir taraftan her kademedeki müfredat değiştirildi bir taraftan da gerek liseye gerek üniversiteye geçişte yapılan sınav sistemi değiştirildi.

Müfredat değişikliğinde eğitimin içeriğinin bilimsel bilgiden, çağdaş değerlerden uzaklaştırılması, dinsel bakış açısının daha fazla hissettirilmesi en belirgin özellikti. Ders kitaplarının öğrencilere dağıtılması ile yapılmak istenenler somutlaştı. Atatürk'ün "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" nesiller amaçlayan ilkelerinden nasıl hızla uzaklaşıldığına bir kez daha tanık olduk.

Tartışmalara kulak asmadan, çok önemli değişiklikleri uzlaşma aramadan uygulanmaya başlanan müfredat, ne yazık ki akıl almaz bir izlence durumuna gelmiştir.

"Kısaca; müfredat topluma dayatılmıştır. Toplumun tepkileri göz önüne alınarak değişiklikler yapılmamıştır. Eğitsel değildir. Gerici anlayışı besleyecek bir izlencedir..."

Müfredat tartışmaları süreceğe benziyor. Ama bizler Köy Enstitüsü ilke ve felsefesinden, çağdaş eğitimden yana olan kurum ve kuruluşlar, bilimsel, laik bir müfredattan yana olduğumuzu bugüne kadar hep söyledik, bundan sonra da söylemeye devam edeceğiz...Sınav sistemleri

ile ilgili değişiklikler de her türlü hazırlanmadan uzak, sanki gündemi en iyi çok sayıda öğrenci ve veliyi ilgilendiren sınavlarla değiştirebiliriz diyerek bir gecede ilk akla gelenlerle yapılmış gibi görünüyor. Daha uygulanmadan birkaç kez değiştirilen sınav sistemlerinin kalıcı olamayacağı çok açık.

Yaz dönemi çalışmalarımızı Ankara'da kalan arkadaşlarımızla sürdürdük. En son yönetim kurulu olarak, "Hasan Âli Yücel'in Kitaplaşmamış Yazıları" adlı yapıtını yeniden basıma hazırladık. Yücel'in bu yapıtını, ilk kez Mustafa Aydoğan öğretmenimiz yayına hazırlamıştı. Kitabın mevcudu kalmamıştı. Oldukça da ilgi uyandıran bu yapıtın dizgisini, Zarife Sakarya ve Mutahhar Aksarı arkadaşlarımız gözden geçirdiler. Yılın sonuna doğru, ya da 2018 yılının başında kitabın basılacağını umuyoruz...

Yeri gelmişken, Mehmet Cimi öğretmenimiz hiçbir karşılık beklemezsiniz, "O YILLAR DİLE GELSE 2" adlı yapıtını basılması için vakfımıza verdi. Bu oylumlu ve güzel yapıtı, bastırmak istiyoruz. Ancak kaynak sıkıntısı da çekmekteyiz. Bu konuda bizimle dayanışma gösterecek dostlarımız olduğunu biliyoruz ve bekliyoruz. Bu güzel yapıtı verecek olduğunuz destekle, okuyucuların ilgisine sunulabilecek...

2018 yılının daha aydınlık günler getirmesi dileğiyle hepinizin yeni yılını kutlarız.

Gelecek sayıda görüşebilmek dileğiyle...

kevakfi@gmail.com

Köy Enstitülerine Yaklaşım

İLK PLANLI BİNAMIZIN TEMELİ ATILYOR:

Bütün hazırlıklar tamamdı; Çamlıkdüzü'nde, proje-deki en büyük binalardan birine başlamak üzereydik. 50 binalık projenin uygulanacağı alanın çevre kazıkları çakılmıştı. Şimdi yolları kesinlikle saptamak; bunlara göre binaların yerlerini bulmak ve ilk başlayacağımız binanın yerini doğru olarak belirlemek gerekiyordu. Bu iş yanlış yapılırsa bütün proje bozulabilirdi. Filamalar, şeritmetre, eşit yükseklikleri bulmak için iki ucuna cam boru takılmış içi su dolu uzun bir lastik borudan ibaret düzeç belli başlı araçlarımızdı. Ölçüp biçerek işe başladık. 3, 4 ve 5 metrelik üç iple elde ettiğimiz dik-üçgeni kullanarak yapacağımız binanın tam yerini ve köşelerini tekrar tekrar yaptığımız kontrollerle saptadık. Temelin köşelerini, beton kazıklar çakararak belirttik. Planda, denize göre zemin kotları, bunlara göre de subasman yükseklikleri ve temel derinlikleri gösteriliyordu. Düzeç aracılığıyla binanın subasman yüksekliğini kesinlikle bulduktan sonra, temel derinliklerine gösterge olacak bir beton kazığı Çamlıkdüzü'nün ortasına çaktık. Bu kazık, bütün proje için derinlik röperimiz(*) olacaktı.

Bu işler yapılırken, enstitü öğrencileri ile beraber, o güne kadar kuramsal olarak bildiğimiz hesapları, paraleller bulma yollarını, Tales, Pisagor teoremlerini, bileşik kaplar ve daha birçok geometri, matematik, fizik konularını tekrarlamamız, gerçek işte kullanmamız gerekiyordu. İnşaat alanına götürdüğümüz kara tahtada, uyguladığımız işlemlerin teorilerini, denklemlerinin çözümlerini, öğrencilerle beraber yeniden öğrenmek ve öğretmek zorundaydık. Bilimin yeryüzüne inmesi bu demektir. Tarım alanlarında, balıkçılıkta ve diğer işlerde uygulanan yöntem de buydu ve bu olacaktı.

Çamlıküzü'nde zemin çok derinlere kadar salt kumdu. Böyle bir yerde bu büyük yapının çökeceğinden baştan beri korkmaktaydım. Durmuş Gök ve Bedri Birol bina temellerinin homojen zeminlerde en iyi tutacağını söylüyorlardı. Kesintisiz olan bu toprağın da bu şarta tam uygun olduğunu, bina temellerinin zemine her yerde aynı basıncı yapacağını zeminden de her yerde aynı direnci göreceğini, onun için bu yerin ideal bir yer olduğunu açıklıyorlar, anlatıyorlardı. Fakat bir türlü içim rahat etmiyordu.

Plana göre binanın temel ve birinci kat duvarları 50 cm. genişliğinde olacaktı. Temelde demirli-beton da istenmiyordu. Bizimkiler de "gerekmez" diyorlardı. Ben ise temellere 80 cm'lik demirli-beton konmasında, toprak yüzeyine kadar temel duvarlarının 60 cm. olmasında

direniyordum. Biraz fazla masraf ve emek gidecekti ama iş garantili olacaktı, ferahlayacaktım. Buna karar verdik. Sonradan endişelerimin yersiz olduğunu öğrendim.

Temeller çok kolay kazılıyordu. Fakat sürekli olarak kenardan kumlar dökülüyor, açtığımız yerleri kapatıyordu. Kenarlara tahtalar koymak gerekti; bunu yapınca temel işi bir günde sonuçlandı.

Temel betonunun dökülmeye başlanacağı gün bizim için bir bayram günü idi. Bir tören yapacaktık. O gece kimsenin gözüne uyku girmedi. İlk büyük planlı işe başlıyorduk. 10 kadar küçük bina yapmış, hepsini çok kolaylıkla bitirmiştik, fakat bu onlara benzemiyordu. Törende köylülerden, kasabalılardan misafirlerimiz olacaktı. Vakfikebir'in bütün memurlarını davet etmiştik. Temel atmada konuşmalar yapılacak, bir öğrenci de konuşacaktı. Bunun için Raşit Özdemir'i seçmiştim. Onunla geç saatlere kadar beraber konuşmasını hazırladık. Sonradan birçok enstitülerde bu konuşmanın son bölümü, konuşma korosu olarak kullanılmıştır. Bu bölüm aynen şöyleydi: "... Biz, eli nasırlı, ayağı çarıklı, toprağın özünü tırnaklarıyla sökmelerini ve icabında bu topraklar için ölmesini bilenlerin çocuklarıyız. Biz, lafa, hayale ve işe yaramayan bilgiye gülüp, dudak büküp, kırık kazmasıyla dağları delmesini bilenlerin çocuklarıyız. Biz, bütün zalim tabiat kuvvetleri karşısında bilgisizliğin, güçsüzlüğün ne demek olduğunu kitaplardan, nutuklardan değil anamızın yaş akan gözünden, çaresizlikten ölen kardeşimizin yüzünden, pazara giden ineğimizin geri dönmeyişinden, soframızdaki ekmeğin eksilişinden öğrendik. Onun için tabiatın bütün yıldırıcı kuvvetlerine düşmanız. Bize düşman olanlarla harp ediyoruz, edeceğimiz ve muhakkak yeneceğiz. Köylü olarak doğduk, köylü olarak öleceğiz."

Bu konuşma büyük etki yaptı, hele sonunda bu sözlerin, bütün enstitü topluluğunca, konuşma korosu biçiminde söylenmesi o günün en önemli olayı oldu. Bizim için büyük tarihi önemi olan bu gün 1 Haziran 1940 günü idi.

Temel betonun dökülmesi öğleye kadar tamamlandı. Misafirler öğle yemeğinden sonra temeli bitmiş görünce şaşırıldılar. Bu bebelerle bu büyük işlerin başaramayacağını söyleyenler daha ilk günde yanıldıklarını kesinlikle anlamışlardı.

(*) Ölçmelere esas olacak işaret

Piramidin Tabanı-Köy Enstitüleri ve Tonguç-Anılar 1, Hürrem Arman, S/314-315-316

Osman Bolulu öğretmenimizin cenazesine katıldık

Yüksek Ticaretliler etkinliği

ODTÜ, Boğaziçi ve MEF Üniversitelerinin hazırladığı etkinlikte

Ferit Oğuz Bayır etkinliği: Nazım Bayata ve Erdal Atıcı

Hasanoğlan ziyaretimiz

Yüksek Ticaretliler 2017-2018 öğretim yılı başı eğitim etkinliği

OZAN DER etkinliğinde başkanımız Erdal Atıcı, Ozan Der Başkanı Kenan Şahbudak ve Halk Ozanları; İsmail Nar ve Kamber Nar

Yüksek Ticaretliler Başkanı Davut Özdemir, Erdal Atıcı, Gülsüm Yelken Tetik ve Ünal Özmen

Talip Apaydın'ın Anılarından:

YILDIZELİ

Birinci yılın sonunda, çeşitli Köy Enstitülerinde kırk beşer gün süren öğretmenlik stajı yaptık. Kur'a çektik, bize Yıldızeli çıktı. Mustafa Aydoğan'la birlikte gidecektik. Sivas yörelerini ilk görecektik Daha önce oraya bazı arkadaşlarımız ekip olarak gitmişlerdi. Çok soğuk olduğundan söz ederler. "Yıldızeli değil, ayaz eli" der dururlardı.

Lalabel istasyonundan trene bindik. Boz top raklar, yayvan tepeler, birkaç ağaçlı küçük istasyonlar, düzlükler... Derken uzaktan başı ak bir çadır gibi Erciyas. Sonra Sivas, sonra Yıldızeli.

İstasyonda indik. Akşam zamanıydı. Enstitüye nasıl gidebileceğimizi sorduk. Kuzeye doğru bir ovayı gösterdiler, "yürüyeceksiniz, dediler. Şimdi taşıt bulunmaz." Bavullarımızı yarım aldırarak üzere bir dükkâna bıraktık, yürüdük.

Haziran ortalarıydı. Bizim oralarda ekinler biçildiği halde, buralarda daha göğüdü. Yeni olgunlaşıyordu. Uzaktan yemyeşil pancar tarlaları görünüyordu. Bir yayla havası vardı nereye baksan. Geride, ileride yüksek dağlar vardı. Köroğlunun at oynattığı yerler. Çamlıbel sırtları. Akşam sonu enstitüye vardık. Boz urbalı, karayağız çocuklar çevremizi kuşattılar. Zati duymuşlar geleceğimizi. Yüksek kısımdan deyince, hepsinde bir ilgi, içtenli bir saygı. Ağabey, ağabey diye dolanıyorlar. Çiftelerden öğretmenimiz olan Osman Yalçın ve Şinasi Tamer buradalar. Birisi müdür, birisi eğitim başı. İkimizi de tanıdılar. Yakınlık gösterdiler. Enstitünün konuk evinde yatak hazırlattılar.

Ertesi günden başlayarak çalışmalara katıldık. Birimiz inşaata, birimiz tarım işlerine bakacaktık. Öğrencilerin birçoğu izindeydi. Kalanlar, İş alanlarında çalışıyorlardı. Ayrıca akşamları serbest okuma saatleri vardı. Biz o saatlerde, branşımız içinde ders yapacaktık. Ben marşlar, türküler öğretem, bir şeyler bırakayım diyordum. Fakat zor oluyordu. Nedense çocuklar güç öğreniyorlardı. Hem yorgun oluyorlar, hem de iyi müzik eğitimi görmedikleri için doğru dürüst ses birliği bile sağlayamıyordum. Her gün akşam bir saat, bir buçuk saat kan ter içinde çalışırdım. Hele gündüzkü iş gerçekten yoru-

cu olurdu. Mercimek yolmak, kavaklığın otlarını çapalamak, meydanları temizlemek... Durmadan öğrencileri teşvik etmek, onlarla birlikte çalışmak. Bir de havasından mı neydi, öyle acıkıyordum ki, öğleyi ya da akşamı zor ediyordum. Öğretmenler masasına oturuyorduk. İyi ki yemek boldu. Etli kuru fasulya, mercimekli bulgur pilavı, ne bulursak yiyor, karnımızı doyuruyorduk.

Enstitü yeni yeni tamamlanıyordu. Derenin öte geçesinde ahır yapılıyordu. Bu yanda ek yatakhane binası, öğretmen evleri tamamlanıyordu. Ortada geniş bir meydan vardı. Çeşme yeni bitmişti. Kavaklar büyüyordu. Sebzeler, bağlar yeşeriyordu. Fakat yüksek olduğu için burada domates kırmaz diyorlardı. Ben ilk kalıyordum böyle bir yerde. Gerçekten değişik bir çevreydi. Kışın çok soğuk geçtiği, camların buz tutup dışarıların hiç görülmediği anlatılıyordu. Belliydi zati, bu mevsimde bile sabahları ayaz oluyordu.

Birkaç çocuk vardı, adlarını şimdi bulamayacağım. Birisi enstitünün çamaşırını yıkayan kadının oğluydu. Babası yoktu. Ezik, fakat düşünmeye başlamış bir hali vardı. Kitap okuyorlardı. İlk uyanışın heyecanı içindeydiler. Boş zamanlarımda hemen yanıma sokulurlardı. Dilimin döndüğü kadar konuşurdum onlarla. Neyin neden böyle olduğunu, nasıl olması gerektiğini söylerdim. Gözleri parlardı her birinin. Başlarını sallaya sallaya dinlerlerdi. Kitaplar salık verirdim, nefes nefese okurlardı. Kendi asıl öğretmenlerinden daha bir yakın buluyorlardı bizi. Daha bir beğeniyorlardı.

O günlere ait acı bir anım var. Sonradan beni uğraştırdı. Rüyalarıma bile girdi.

Enstitünün civarında sähipsiz bir takım köpekler dolaşıyordu. Belki tehlikeli olabilirler, bunları öldürelim dedik. Gece bekçisi bir iki tanesini vurmuş. Arka ayağını tren kesmiş kötürüm bir köpek vardı. Aksar gezerdi oralarda. Onu bulmamış. Ertesi gün çıktı ortaya. Bunu kim vuracak, dedik. Gönüllü yoktu. Küçük sınıflardı, tüfek atmayı bile bilmiyorlardı. Biz daha önce kamp yapmıştık. Ateş etmeyi öğrenmiştik. "Peki, bunu da ben vurayım,"

dedim. Tarlanın ortasına doğru kovaladık. Karşısına geçip tüfeği çevirdim. Hemen üç adım önümdedi. Durumu anlamış gibi mızıklanıyordu. Tam alnına nişan aldım, tetiği çekince... Hiç sesi çıkmadı. İçli içli baktı yüzüme. “Ben sana ne yaptım, neden vurdun beni?” der gibiydi. Yıkılıp öldü. Fakat o bakışı günlerce gözümün önünden gitmedi. Sakat bir köpek nasıl böyle anlamlı bakabilmişti. Konuşur gibiydi. İçim karıştı, beynim allak bullak oldu. Hala aklıma geldikçe ürperirim. Yaşayan bir canlıyı yok etmenin, öldürmenin ne demek olduğunu ilk kez o gün anladım.

Pazar günleri çevrede dolaşırdık. Tepelere çıkardık. O yakınlarda bir ılıca vardı. Bir gün oraya gittik. Ilık bir suydü. Köylüler göl yapmışlardı. Girip yıkanıyorlardı.

Tepelerde orman kalıntıları vardı. Tek tük çamlar, ağaçlar kütükleri. Kesile kesile bitmiş, tükenmişti. Bozkırdı şimdi her yer. Nereye baksanız bırakılmış, değerlendirilmemiş topraklardı. Oysa su çıkarılsa, ağaçlansa, çalışılsa kim bilir neler olurdu buralarda? Nitekim enstitünün kurulduğu yer iki üç yıl içinde hemen değişivermişti. Hele bir kavaklığı vardı, şimdiden sıra sıra büyümüştü. İlerde bu kavaklar kesilip satılacak, parasıyla kamyon alınacak, su motoru alınacak, daha başka hayırlı işlere yatırılacaktı.

Enstitüde günlük çalışmalar tıpkı öbür enstitülerde olduğu gibi yürütülüyordu. Öğrenciler iş içinde, iş yaparak eğitiliyorlardı. Sıkılmak, usanmak ne kelime, eve mektup yazacak zaman yoktu. Yaz programı içindeydik. Bir de haftada bir iki kitap okur özetlerdik.

Biz oradayken enstitüye Milli Eğitim bakanı Hasan Âli Yücel geldi. Yanında başka konuklar da vardı. Bu arada oğlu Can da bulunuyordu. Can o zaman Dil Tarih Coğrafya öğrencisiydi. Tanışırđık. Daha o zaman kalın sesli, kavrayışlı, güzel konuşan bir çocuktü. Balgat yakınlarında, birlikte yüksek okullar kampı yapmıştık. Bülent Ecevit, Can, bizim Başaran, ben, daha başka edebiyat heveslisi çocuklar... sık sık buluşurduk. Akşamları şiir okur, konuşur, birlikte otururduk.

Can Yıldızeli’nde beni görünce babasının ve öbür konukların yanından ayrıldı, geldi koluma girdi. Enstitüyü birlikte gezdik.

Babasının yanından kaç gündür sıkıldığından, resmi konuşmalarından, karşılanıp uğurlanmalarından hoşlanmadığından söz etti. Ankara’dan haber-

ler verdi. Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’nde kaynaşma olduğunu, gericiler ve ırkçılar tarafından bazı profesör ve doçentler aleyhine komplolar hazırlandığını anlattı. “Gidiş çok kötü” dedi. Memlekette gericiler ağır basmaya başladı. Demokrasi iyi bir şey ama, çok partili hayattan gericiler yararlanacak gibi. Öyle görünüyor.

Bu yollu ta yemek zamanına kadar konuştuk. Sonradan kaç kere ansıdım Can’ın sözlerini. Belki hep kendinin değildi. Bir kısmı babasının fikirleriydi. Ama yıllar geçtikçe nasıl da doğru çıktı o sözler. Aynen dediği oldu. Gericilik gittikçe azıttı. Bir gün geldi, hilafetten bile söz eder oldular. O yıllarda rüyasında görse inanmazdı insan.

Yemekte uzun bir sora kurulmuştu. Bakan başta idi. Biz de Can’la ta sonda bir köşeye oturmuştuk. Aramızda fiskosla konuşuyorduk. Öğretmenler Can’ın kim olduğunu bilmiyorlardı. Onun için bakan ilgilenen yoktu. Böylesinden hoşlanıyordu o da. Sanatçı kişiliği olan, özgür yaratışlı bir çocuktü.

Bir aralık Hasan Âli Yücel’in:

-Bizim Can nerde kaldı yahu? Dediği duyuldu.

-Buradayım, dedi can. Arkadaşım ile birlikte oturuyorum.

Hep gözler bizim tarafa çevrildi.

Bakanın oğlu olduğu anlaşılınca, oradan kaldırıp daha ileride bir yere oturtmak istediler. Gitmedi.

-Ne gereği var canım, dedi. Burada oturuyoruz işte.

Bu sefer de yemekler, meyveler taşımağa başladılar.

Kızıyordu Can böyle şeylere. Daha o yaşlarda doğulu davranışlara, alaturka alışkanlıklara belirgin bir karşı koması vardı. Kişiliği öyle geliyordu.

Uğurlama yapılırken:

-Ben bu işlere çok tutuluyorum, dedi. Görmeyeyim şunu, hadi hoşça kal!

Elimi bile sıkmadan gitti, bir cipin arkasına girdi.

Biz Yıldızeli’nde kırk beş gün kaldık. Azdı ama maaş bile verdiler. Hayatta aldığım ilk maaştı. Kalın kumaştan bir ceket yaptırdım. Bir de ince pantolon. Artanını da babama götürdüm.

Talip Apaydın, karanlığın Kuvveti (Köy Enstitüsü Yılları)

Vakfımızdan Haberler

- 26 Eylül 2017'de Dil Derneği'nin düzenlediği 85. Dil Bayramı etkinliğinde Vakfımız katılımcı kuruluş olarak yer aldı.
- 2017- 2018 Öğretim Yılı'nın başlaması nedeniyle, Yüksek Ticaretliler Ankara Şubesinde "2017 - 2018 Öğretim yılında, Eğitim ve Öğretimin durumu" konulu bir açtıkoturum düzenlendi. Oturumun açılış konuşmalarını Yüksek Ticaretliler Ankara Şubesi Başkanı Davut Özdemir ve Vakfımız başkanı Erdal Atıcı yaptı. Etkinlikte Gazeteci - Yazar Ünal Özmen Türkiye'de Eğitim Durumu ile ilgili bir sunum yaptı...
- 20 Ekim 2017 tarihinde Vakfımızda Fakir Baykurt'u ve Talip Apaydın'ı andık. Vakıf Başkanı Erdal Atıcı'nın yaptığı açılış konuşmasının ardından Fakir Baykurt'un öğrencilerinden Nuri Aksakal ve gitar sanatçısı Dorukhan Ersin konuşmacı olarak katkı sağladılar.
- 28 Ekim 2017'de Vakfımızın da destekleyici kuruluşlar arasında yer aldığı ODTÜ Mezunlar Derneği'nin düzenlediği "Tamamlanamamış Mucize Köy Enstitüleri" konulu, yöneticiliğini vakıf başkanımızın yaptığı etkinliğe İ.Hakkı Tonguç Belgeği Vakfı

başkanı Işık Kansı, YKKED Ankara şube başkanı Alper Akçam ve Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Songül Sallangül konuşmacı olarak katıldılar. Etkinliğin onur konukları ise köy enstitüsü mezunu öğretmenlerimiz Abdullah Özkucur ve Prof Dr. Yakup Kepenek idi.

- 7 Kasım 2017 tarihinde Türkiye Barolar birliği Halk Müziği Korosu Şefi Serdar Yasun ve ekibi vakfımızı ziyaret ettiler.
- 12 -13 Kasım 2017 tarihinde, İstanbul'da; Boğaziçi Üniversitesi; ODTÜ ve MEF Üniversitelerinin birlikte düzenlediği "Eğitimin Geleceği Konferansı" vakıf başkanımız Erdal Atıcı katıldı, Köy Enstitüleri sistemini günümüz eğitimiyle karşılaştırarak bir sunum yaptı.
- 17 Kasım 2017'de ölümünün 19.yılında Ferit Oğuz Bayır vakfımızda saygıyla andık. Etkinliğin konuşmacıları Vakfımızın başkanı Erdal Atıcı ve Nazım Bayata idi.
- 23 Kasım Yüksek Ticaretlilerle 24 Kasım Öğretmenler Günü etkinliği yapıldı. Açılış konuşmasını Yüksek Ticaretliler Derneği Ankara Şube Başkanı Davut Özdemir'in yaptığı etkinlikte vakıf başkanımız Erdal Atıcı, "Konuk Konuşmacı" olarak yer aldı. Etkinliğin konuşmacıları: Sinan Kavak, Banu Günüş ve Mehmet Ayhan'dı.
- 25 Kasım 2017'de OZAN DER'in düzenlemiş olduğu "Öğretmenler Günü" etkinliğine vakıf başkanımız Erdal Atıcı konuşmacı olarak katıldı. Etkinlikte ozanlar şiirlerini ve türkülerini okudular...
- Vakfımız başkanı Erdal Atıcı'nın seçici kurulunda yer aldığı Ulusal Eğitim Derneği "Eğitim Onur Ödülü" 25 Kasım 2017'de Muammer Sun'a verdi.
- 8 Aralık 2017'de Hasanoğlu Mezunları Derneği'nin yemeğine yönetim olarak katıldık.

"En zoru ne biliyor musun / Yenik düşmüş bir gövdede / Gıncır gıncır / Namlusuna sürülmemiş / Bir yürek taşınmak"
Osman Bolulu

1929 Amasya / Taşova / Tekke Köyünde doğan.
1947 Samsun Ladik Akınar Köy Enstitüsü. 1954'de Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nü,
1964'de de Türkiye ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü'nü bitirmiş.
Sözünü hiç sakınmadan söyleyen ve yaşamı boyunca dimdik duran ulu bir çnar,
emeği, insani değerleri ve insan ilişkilerini son derece önemseyen,
Vakfımızın kurucularından,
Şair, yazar;
Arkadaşımız, dostumuz, ağabeyimiz, öğretmenimiz;

**Sevgili
OSMAN BOLULU'yu**

2 Ağustos 2017 günü kaybettik.
Acımız sonsuzdur.

Osman Bolulu, yaptlarıyla aramızda yaşamaya devam edecek.

Saim Açıkgöz, Prof. Dr. Mahmut Adem, Mutahhar Alksarı, İlhan Alkan, Prof. Dr. Mustafa Altıntaş, Dr. Niyazi Altunya, Erdal Atıcı, Mehmet Baklıcı, Işık Baykurt, Arzu Bektaş, Yrd. Doç. Dr. Mehmet Bilir, Adnan Binyazar, Mehmet Budak, Hasan Büttiner, Gül Coşkun, Erdal Çal, Süleyman Çalışkan, Orhan Çetindağ, Prof. Dr. Ali Demir, Ali Dündar, Aldoğan Ekmeççi, Zuhul Eren, Şahin Eren, Av. Ömer Erdoğan, Fethi Esendal, Prof. Dr. İsa Eşme, Mustafa Gazalıcı, Mustafa Gökçaya, Doğan Gülmez, Müge Gülses, Günay Güner, Tahir Hatipoğlu, Remzi İnanç, Zeliha Kanalıcı, Prof. Dr. Cahit Kavcar, Fatih Kaymakçıoğlu, Prof. Dr. Yakup Kepenek, Ali Kinacı, Av. Sabri Kurt, Naciye - Mahmut Makal, Nazım Mutlu, Mustafa Onar, Enver Önder, Çetin Örgen, Osman Öz, Kazım Özdemir, Tane Gürül Özek, Ahmet Özer, Abdullah Özkucur, Nursel Ceylan Özsarkaya, Nafize Öztürk, Mustafa Poyraz, Zarife Sakarya, Mehmet Sazak, Mustafa Sanlı, Güner Şengül, Birsın Sürmeli, Naci Tataroğlu, Pakize Türkoğlu, Ahmet Usta, Sercan Ünsal, Prof. Dr. Güler Yalçın, Tahsin Yücel

KÖY ENSTİTÜLERİ VE ÇAĞDAŞ EĞİTİM VAKFI

1928'de Kars / Arpacık / Akıncı Köyünde doğan,
İstanbul Halk Eğitim Enstitüsü'nü (1944), Hasanoğlu Yüksek Köy Enstitüsü'nü (1947), İstanbul Halk Fakültesi'nü (1963) bitiren,
Vakfımızın kurucularından, Atatürkçü, Cumhuriyetçi aydın...
Öğretmen, evlat, yazar, çevirmen,
Arkadaşımız, dostumuz, ağabeyimiz, öğretmenimiz;

**Sevgili
İSA ÖZTÜRK'ü**

5 Ocak 2017 günü kaybettik.

Yaşamı boyunca haddin aşılmasını için mücadele eden İsa Öztürk, her Cumhuriyet aydını gibi kendi payına düşen görevleri fazlasıyla yaparken, aydınlanma hareketini devamlı yitirmeye gitmiş. Adına, Köy Enstitülerine ve Köy Enstitülerine gönül vermiş tüm devamlı başarıya ulaşmış aydınlar, İzzet ve şöhret için değil.

Mutahhar Alksarı, İlhan Alkan, Dr. Niyazi Altunya, Hacı Akgö, Ferid Atıcı, Işık Baykurt, Yrd. Doç. Dr. Mehmet Bilir, Adnan Binyazar, Süleyman Çalışkan, Orhan Çetindağ, Osman Dündar, Ali Dündar, Aldoğan Ekmeççi, Fethi Esendal, Mustafa Gazalıcı, Mustafa Gökçaya, Doğan Gülmez, Müge Gülses, Ekrem Kabay, Zeliha Kanalıcı, Prof. Dr. Cahit Kavcar, Fatih Kaymakçıoğlu, Prof. Dr. Yakup Kepenek, Ali Kinacı, Naciye - Mahmut Makal, Mustafa Onar, Av. Ömer Öz, Tane Gürül Özek, Abdullah Özkucur, Nursel Ceylan Özsarkaya, Mustafa Poyraz, Zarife Sakarya, Mehmet Sazak, Mustafa Sanlı, Güner Şengül, Birsın Sürmeli, Naci Tataroğlu, Pakize Türkoğlu, Sercan Ünsal, Prof. Dr. Güler Yalçın, Tahsin Yücel

KÖY ENSTİTÜLERİ VE ÇAĞDAŞ EĞİTİM VAKFI

1933 Erzincan / Cimin (Üzümlü) / kasabasında doğdu.
1951 Sivas Pamukçenar Köy Enstitüsü'nü bitirdi. Uzun yıllar "Köyden Köye" dolayarak sınıf öğretmenliği yaptı.
TÖBDE'de başladığı öğretmen örgütçülüğüne 1965'te kurulan TOS kurucusu olarak devam etti. TÖBDER'in seçilmiş ilk genel başkanı ve EĞİTDER'in kurucu başkanı olarak Demokratik Öğretmen Mücadalesine bir nefes olarak omuz verdi.
Böylece 1980'de temelleri atılan, 12 MART 1971'de ve 12 Eylül 1980'de kesintiye uğratılmak istenen Demokratik Öğretmen Örgütlenmesinin yeniden ayağa kalkarak günümüze uzanmasında etkili çalışmalar yaptı.
12 Eylül sonrası İnsan Hakları Derneği ve Dil Derneği kurucusu oldu. AYDINLAR DİLEKÇESİNİ hazırlayan kurulda görev aldı.
12 Mart koşullarında zindanlara tükalar taşınan uygulamalardan payına düşeni aldı.
Her türlü baskıya boyun eğmeden direndi.
Ayrıca "KÖYDEN KÖYE" ve "12den 12ye" adlı EĞİTİM SEN Yayını iki yıpta hazırladı.
Açık sözlülüğü ve dik duruşuyla her kesimden insanın saygısını kazandı...
Arkadaşımız, dostumuz, ağabeyimiz, öğretmenimiz;

**Sevgili
ALİ BOZKURT**

29 Ağustos 2017 günü üzerine düşen görevleri yerine getirmiş bir insanın huzuru içerisinde aramızdan ayrıldı.
Acımız sonsuzdur.
Biz öğretmenler ve ülkemizin demokrasisine inanmış aydınlık yürekli; sizi ve sizin mücadelezini unutmayacağız.
Sizi sevgi ve özelemlenmeye devam edeceğiz...

Saim Açıkgöz, Prof. Dr. Mahmut Adem, Mutahhar Alksarı, İlhan Alkan, Dr. Leyla Alksarı, Dr. Niyazi Altunya, Hacı Akgö, Erdal Atıcı, Işık Baykurt, Arzu Bektaş, Yrd. Doç. Dr. Mehmet Bilir, Adnan Binyazar, Mehmet Budak, Mehmet Cimi, Gül Coşkun, Erdal Çal, Süleyman Çalışkan, Orhan Çetindağ, Mustafa Demir, Prof. Dr. Ali Demir, Ali Dündar, Aldoğan Ekmeççi, Şahin Eren, İsmail Erten, Fethi Esendal, Prof. Dr. İsa Eşme, Mustafa Gazalıcı, Mustafa Gökçaya, Doğan Gülmez, Günay Güner, Tahir Hatipoğlu, Ekrem Kabay, Zeliha Kanalıcı, Prof. Dr. Cahit Kavcar, Fatih Kaymakçıoğlu, Prof. Dr. Yakup Kepenek, Ali Kinacı, Necati Kurt, Av. Sabri Kurt, Naciye - Mahmut Makal, Nazım Mutlu, Mustafa Onar, Çetin Örgen, Osman Öz, Kazım Özdemir, Tane Gürül Özek, Ahmet Özer, Abdullah Özkucur, Nursel Ceylan Özsarkaya, Mustafa Poyraz, Zarife Sakarya, Mehmet Sazak, Mustafa Sanlı, Güner Şengül, Birsın Sürmeli, Naci Tataroğlu, Pakize Türkoğlu, Ahmet Usta, Prof. Dr. Güler Yalçın, Necati Yentürk, Tahsin Yücel

KÖY ENSTİTÜLERİ VE ÇAĞDAŞ EĞİTİM VAKFI

Vakfımızın kurucu üyelerinden İsa Öztürk ve Osman Bolulu'yu kaybettik. Vakfımızın bugünlere gelmesinde ikisinin de katkısı büyüktür. Onları unutmayacağız, çalışmalarımızda bize yol göstermeye devam edecekler...

Bize Gelen Kitaplar

1. “Prof. Dr. Ahmet Kocaman’a Armağan: Dilbilime Adanmış Bir Yaşam” Yayına hazırlayanlar: S. Nalân Büyükkantarıcıoğlu, Işıl Özyıldırım, Emine Yazar (Hacettepe Üniversitesi Yayınları)
2. “Atatürk ve Köy Enstitülerinde Müzik Eğitimi” Prof. Dr. Ali Uçan (Arkadaş Yayınları)
3. “Türk Aydınlanma Devrimi Sürecinde Köy Enstitüleri” Süreyya Tok (Derlem Yayınları)
4. “Türk Eğitim Sisteminde Çağdaşlaşma: Yitirilen Değer Köy Enstitüleri” Hanifi Işık
5. “Kızılçullu Köy Enstitülü Yıllar” Kemal Kocabaş (Yeni Kuşak Köy Enstitülüler Derneği)
6. “Yüzbaşı Selahattin’in Romanı” 1. ve 2. Kitap, İlhan Selçuk (Remzi Kitabevi)
7. “Saygınışık Öğretmenim” ve “Aydınlıktan Karanlığa” Nadir Gezer (Alp Yayınları)
8. “Pamukpınar Yolcuları-Anı” Hasan Göztepe (Ubuntu Yayınları)
9. “John Dewey’in Pedagojik Akideleri”, Eyüp Hamdi, Terbiye muallimi-Konya
10. “Muhtelif Memleketlerde Maarif Teşkilatı Hakkında Rapor”, T.C. Maarif Vekilliği, Ana Programa Hazırlıklar
11. “Akçayazı Öğretmeni”, Zeki Sarıhan, Öğretmen Dünyası Yayınları
12. “Ölüm Ayırır Derken”, Fatma Sarıhan Türkmen, Öğretmen Dünyası Yayınları

Başkan Erdal Atıcı Ekin Kültür Sanat Dergisi’nde Müslüm Kabadayı ile yapılan etkinliğe konuşmacı olarak katıldı

Hasanoğlan ziyaretimiz

Yitirdiklerimiz

1. Ali Ayşaroğlu, Pazarören Köy Enstitüsü ilk mezunlarından (11 Nisan 2017)
2. Süleyman Yavuz, 1946-47 Düziçi Köy Enstitüsü (14 Haziran 2017)
3. Seyit Demiray, Pamukpınar Köy Enstitüsü mezunu (10 Şubat 1928-09 Ağustos 2017)
4. Osman Bolulu, Vakfımızın kurucu üyelerinden, 1947 Akpınar Köy Enstitüsü, 1954 Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü ve 1964 Türkiye ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü mezunu (1929- 2 Ağustos 2017)
5. Ali Bozkurt, 1951 Pamukpınar Köy Enstitüsü mezunu (1933-29 Ağustos 2017)
6. Emin Özdemir, 1931 Pamukpınar Köy Enstitüsü, 1953 Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu (1931-01.09.2017)
7. Mehmet Emiralioğlu, Pazarören Köy Enstitüsü mezunu (09.11.2017)

Bağışlarınız için; Posta Çeki No:
524699
Ziraat Bankası Başkent Şubesi:
IBAN:
TR120001001683390292475016

Akpınar Köy Enstitüsü mezunu, Vakfımızın kurucu üyelerinden Osman Bolulu’yu sonsuzluğa uğurladık

Hasanoğlan ziyaretimiz

Şiir Köşesi

Mehmet Özçelik

DURAMIYORUM

Küstün mü dünyaya nereye gittin?
Ah şimdi yoksun göremiyorum.
Yağ gibi beş günde eridin bittin
Bu gerçek midir soramıyorum

O soyadındaki Göktepe dağı
Olmaya layıktır senin mezarın
Aramızda olan kırılmaz bağı
Nasıl oluyor da kıramıyorum?

Kurban bayramını özlerdin her an
Ama bu bayrama sen oldun kurban
Rahat mı toprakta yattığın odan?
Döşekler getirip seremiyorum.

Ey vatan şehidi çok yürekler yaktın
Şehitler içine kendini attın
İnleyen yaralı anana ahtım
Merhem olmak, fakat olamıyorum

En yakın dostundu madırğa mala
Beraber ağlardık, ağlıyor halâ
O senin gittiğin gelinmez yola
Hüzünle bakmaktan duramıyorum.

(Kaynak: Tonguç Baba, Ülkeyi Kucaklayan Adam,
Mehmet Cimi, Akyüz Yayınevi, sayfa 139 – 140)

**(1942 kışında kurban bayramı tatili için köyüne
giderken kara saplanıp zamansız yitirilen Çifteler
Köy Enstitüsü öğrencisi Ali Nazmi Göktepe için)**

Mithatpaşa Cad. 62/21 Yenışehir / ANKARA
Tel&Faks: 0312 425 24 68

Yayının Adı
Yayının Türü
Yayın Şekli
Yayın Sahibi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Yayın İdare Adresi
E-Mail
Hazırlık
Baskı

Köy Enstitüleri
Yayın Süreli Yayın
3 Aylık - Türkçe
Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Adına ERDAL ATICI
ALİ KINACI
Mithatpaşa Cad. 62-21 YENİŞEHİR / ANKARA
kevakfi@gmail.com
Merdiven Reklam Tanıtım / merdivenreklamtanitim@gmail.com
Merdiven Reklam Tanıtım / 0312 232 30 88